

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **telcall s. r. o.**
sídlem Vršovců 1146/4, 709 00 Ostrava
zastoupeného Mgr. Martinem Blaškem, LL.M.
sídlem Olbrachtova 1334/27, 710 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 4. 2020 č. j. 15942/20/5100-41456-711233, ve věci zajišťovacího příkazu

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2020 č. j. 15942/20/5100-41456-711233, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 5. 3. 2020 č. j. 782656/20/3202-80542-803471, jímž byl vydán zajišťovací příkaz podle ust. § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“) ve spojení s ust. § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen „ZDPH“) k zajištění úhrady daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2016, vyměřené žalobci platebním výměrem ze dne 6. 9. 2019 č. j. 3329090/19/3203-50522-810082 ve výši 1 077 713 Kč.
2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:
 - 1) Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť řádně nezjistily skutkový stav, dopustily se nesprávného právního posouzení skutků, překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí. Rozhodnutí správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování ani v platných zákonech. Z výroků rozhodnutí správních orgánů obou stupňů není zcela zřejmé, jakými podklady se správní orgány při rozhodování řídily, neboť skutkové závěry jsou převážně spekulativní. Obě rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
 - 2) Žalovaný se nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání, namísto toho opakuje předchozí závěry a úvahy o efektu reklamy bez odkazu na konkrétní důkazy. Žalovaný porušil základní pravidlo presumpce neviny a žalobce již v tomto stádiu správního řízení označuje za strůjce daňového podvodu. Žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), a to rozsudky sp. zn. 6 Afs 130/2014 a sp. zn. 6 Afs 170/2016. Žalobce zdůraznil, že došlo k deklarovanému pořízení zboží, nejedná se o fiktivní plnění typické pro podvody, nedošlo ani k identifikaci personální či kapitálové propojenosti účastníků plnění. Nebyly prokázány žádné nestandardní finanční operace a jedinou relevantní okolností je hotovostní úhrada za dodávku zboží. Tato skutečnost však nepodporuje závěr správce daně o podvodu na DPH. Správce daně existenci podvodu na DPH neprokázal.
 - 3) Správce daně v řízení neuvedl, v jakých konkrétních skutkových okolnostech podvod na DPH spočíval, ani objektivní okolnosti, z nichž by bylo možno dokazovat účast žalobce na podvodu a opatření, která by bylo možno po něm rozumně požadovat k zamezení jeho účasti na podvodu. Žalovaný sice odůvodnil své rozhodnutí, ale vyhnul se vypořádání celé řady námitek, které žalobce vznesl. Tím bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces ve smyslu článku 36 Listiny základních práv a svobod.
 - 4) Nebyla splněna podmínka důvodných obav o budoucí nedobytnost daně, ani obav týkajících se značných obtíží spojených s jejím výběrem. Žalobce odkázal na judikaturu NSS vztahující se k problematice zajišťovacích příkazů, a to zejména rozsudek sp. zn. 2 Afs 392/2017. Vydání zajišťovacího příkazu žalobci bylo nepřiměřené, jelikož cíle správy daní bylo možno s ohledem na jeho majetkovou situaci a dosavadní chování dosáhnout i jinak, například zřídit zástavní právo k movitým či nemovitým věcem žalobce. Žalovaný vycházel ze zkresleného závěru, že žalobce utlumuje ekonomickou činnost, což se však

nezakládá na pravdě. Žalovaný u žalobce provedl místní šetření za účelem sepsání movitých věcí a mohl si tak ověřit, že žalobce nadále aktivně vyvíjí ekonomickou činnost.

5) Ačkoliv žalobce ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění uplatnil zcela konkrétní námitky, správce daně je buď z nevýznamných důvodů odmítl, nebo svědecké výpovědi vytrhával z kontextu či měnil jejich význam a omezil se na paušální vyjádření, případně se k námitkám nevyjádřil. Žalobce přitom ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění uvedl podrobně, proč se domnívá, že správce daně nevzal v úvahu při hodnocení důkazních prostředků vše, co vyšlo v průběhu daňového řízení najevo. Reakce správce daně na žalobcem uváděné skutečnosti nenaplnuje požadavky kladené judikaturou správních soudů na přezkoumatelnou správní úvahu. Žalobce opět odkázal na rozsáhlou judikaturu NSS k otázce přezkoumatelnosti správních rozhodnutí (v podrobnostech bod 6. 3. žaloby).

6) V další části žaloby žalobce brojil proti přesunu důkazního břemene mezi žalobcem a správcem daně, a to opět s odkazem na související judikaturu NSS a Ústavního soudu (blíže body 7. 2. - 7. 8. žaloby).

7) Správce daně v rozporu s legislativním významem vyložil zásadu opatrnosti (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 629/06). Správce daně interpretuje skutečnosti zcela zavádějícím způsobem a vytrhává z kontextu části svědeckých výpovědí bez toho, že by ve vyhodnocení přihlédl ke všem skutečnostem. Jeho interpretace je tak zcela v rozporu se základními zásadami daňového řízení. Správce daně ve správních úvahách postavených na svědeckých výpovědích vytržených z kontextu porušuje zásadu přiměřenosti i zásadu povinnosti zohlednění všeho, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Správce daně se záměrně vyhýbá důkazům, které jsou ve prospěch žalobce, přitom je povinen přihlédnout ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Podle žalobce se správce daně se všemi důkazy a zjištěnými skutečnostmi nevypořádal. Není zřejmé, proč správní orgán nepředvolal ke svědeckým výpovědím osoby (blíže neuvedené - poznámka soudu).

2. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že při posouzení případu vycházel z ust. § 167 daňového řádu a dále z ustálené judikatury NSS, zejména z rozsudků sp. zn. 1 As 27/2014, sp. zn. 9 As 57/2010 a sp. zn. 7 Afs 4/2016. Odůvodněnou obavu správce daně o dobytost daně vyvolává kromě existence stanovené daně za předmětné zdaňovací období, která se dosud nestala splatnou, silná majetková nedostatečnost a zadluženost žalobce, útlum jeho ekonomické činnosti a obava z jejího ukončení. V posuzované věci byl zajišťovací příkaz vydán k zajištění již stanovené daně, u níž dosud neuplynul den splatnosti, proto v závěrech ohledně stanovení daně vycházel správce daně z odůvodnění obsaženého ve zprávě o daňové kontrole (dále jen „ZDK“). Žalobce podal proti dodatečnému platebnímu výměru, jímž mu byla stanovena DPH, odvolání, o němž ke dni vyjádření žalovaného nebylo dosud rozhodnuto (*poznámka soudu*: ke dni vydání tohoto rozsudku je ve věci platebního výměru na DPH vedena správní žaloba u zdejšího soudu pod sp. zn. 22 Af 22/2021).
3. Obava o budoucí úhradu daně spočívá v majetkové nedostatečnosti, kdy žalobce vlastní jedno motorové vozidlo, jehož hodnota byla odhadnuta na částku 200 678 Kč, dále žalobce vykazuje ke dni 26. 2. 2020 zásoby ve výši 496 811 Kč, což je však pouze účetní hodnota, které nemusí odpovídat reálná hodnota. Z bankovních účtů žalobce jsou patrné nízké konečné zůstatky. Žalobce je zadlužen (zadluženost ke dni 31. 12. 2018 činila hodnotu 74 %), utlumuje ekonomickou činnost (ukončil spolupráci s dodavateli, postupně se propadl objem plnění a tedy i tržeb, postupně propouštěl zaměstnance, zrušil provozovnu, ustávají

finanční operace na bankovních účtech, jediný jednatel žalobce soustředí ekonomickou činnost v jiné obchodní společnosti. S ohledem na tuto ekonomickou situaci žalobce má správce daně obavu z reálného a z časového hlediska snadno a rychle proveditelného ukončení ekonomické činnosti žalobce (body 14-21 napadeného rozhodnutí).

4. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu (bod 11 napadeného rozhodnutí) žalovaný uvedl, že úplné zjištění skutkového stavu je předmětem nalézacího řízení. Jelikož v tomto případě byl na základě zjištěného skutkového stavu v daňové kontrole vydán platební výměr, lze proti úplnosti zjištění skutkového stavu brojit v řízení týkajícím se tohoto platebního výměru.
5. K námitce neexistence předpokladu budoucího stanovení daně odkázal žalovaný na body 15 a 16 a 22 - 26 napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že v posuzované věci nebyla zjištěna daň dosud nestanovená, neboť daň byla již stanovena, ale dosud je nesplatná. S ohledem na princip presumpce správnosti správních aktů je pak nezbytné vycházet také z nepravomocného platebního výměru, jehož zákonnost je u žalobce řešena v samostatném odvolacím řízení. V řízení o zajištění stanovené daně je podstatné, že existuje vydané a řádně doručené rozhodnutí, jímž byla daň stanovena, čímž došlo k naplnění první podmínky podle § 167 daňového řádu (viz bod 25 napadeného rozhodnutí).
6. Námitky, jimiž žalobce popírá obavu o budoucí úhradu daně, vznesl poprvé až ve správní žalobě, když v podaném odvolání brojil toliko proti podmínce budoucího stanovení daně a dále namítal protiústavnost a likvidační charakter zajišťovacího příkazu. Žalovaný zkoumal naplnění podmínky obavy o budoucí úhradu daně a shledal ji naplněnou, a to v silné míře (body 17 - 20 napadeného rozhodnutí), neboť bylo zjištěno, že žalobce prokazatelně utlumuje ekonomickou činnost. Ačkoliv v podané žalobě žalobce tuto skutečnost popírá, jedná se pouze o nepodložené tvrzení, proti kterému stojí zjištění plynoucí z daňového řízení, podle kterých od zahájení daňové kontroly činí žalobce kroky k ukončení ekonomické činnosti. Postupné ukončování ekonomické činnosti navíc potvrdil sám jednatel žalobce (protokol ze dne 26. 2. 2020). Závěr správce daně proto není zkreslený, neboť vychází z konkrétních zjištění dle správního spisu. Tvrzení žalobce, že vydání zajišťovacího příkazu je nepřiměřené a správce daně mohl cíle správy daní dosáhnout jinak, například zřízením zástavního práva, má žalovaný za neopodstatněné, přičemž odkázal na body 19 a 20 napadeného rozhodnutí, v nichž byly posuzovány i jiné možnosti úhrady. S ohledem na majetkovou nedostatečnost žalobce se však nedalo očekávat, že by byl schopen daňovou povinnost uhradit jinými prostředky, např. bankovním úvěrem, a to s ohledem na neexistenci možnosti zajištění takového úvěru nebo že by správce daně mohl využít mírnější prostředky (např. splátky). Jediným potencionálním zdrojem k úhradě dosud nesplatné daně bylo motorové vozidlo, finanční prostředky na bankovních účtech a zbytkové zásoby, po jejichž doprodeji žalobce plánuje ukončit ekonomickou činnost. S ohledem na likvidní povahu zjištěného majetku, záměr žalobce ukončit ekonomickou činnost a na absenci personálního a materiálního zázemí žalobce setrval žalovaný na závěru, že byly naplněny zákonné podmínky pro zajištění daně. Žalovaný zdůraznil výrazný nepoměr mezi výší dosud nesplatné daně a odhadem ceny motorového vozidla (bod 18 napadeného rozhodnutí). K námitce nevypořádání všech odvolacích námitek žalovaný zdůraznil, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi relevantními odvolacími námitkami. Pokud však žalobce brojil v odvolacích námitkách proti platebnímu výměru, respektive otázce stanovení daně, vyjádřil se k tomu žalovaný v bodech 22 - 27 napadeného rozhodnutí a žalobci vysvětlil, že se v řízení o zajištění již

stanovené, avšak nesplatné daně nelze zabývat námitkami brojícími proti správnosti a zákonnosti stanovení daňové povinnosti.

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i správní řízení, které jeho vydání předcházelo a vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“), přičemž byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě.
9. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že zajišťovací příkaz byl vydán k zajištění daně stanovené platebním výměrem ze dne 6. 9. 2019 a dosud nesplatné. Jedná se o DPH za zdaňovací období prosinec 2016, kdy žalobce neprokázal naplnění hmotněprávních podmínek pro uznání nároku na odpočet daně podle § 72 a § 73 ZDPH z plnění deklarovaných od dodavatele MUSAKRA TRADE s. r. o. a dále, že se žalobce vědomě účastnil podvodu na DPH, přičemž mu byl odepřen nárok na odpočet daně z plnění deklarovaných od dodavatelů BAM MOBIL s. r. o. a H&H Partners s. r. o. Závěry správce daně ohledně stanovení daně v zajišťovacím příkazu tak vycházejí z platebního výměru a jeho odůvodnění obsaženého v ZDK. Žalobce ve sledovaném období vykazoval jako hlavní ekonomickou činnost maloobchod s telekomunikačním zařízením typu mobilní telefonů a jejich příslušenství. Z vyhledávací činnosti správce daně vyplynulo, že žalobce měl ještě v roce 2019 tři zaměstnance, v současnosti však již nedisponuje žádným zaměstnancem. Z odpovědí od bankovních institucí bylo zjištěno, že od roku 2019 ustávaly na bankovních účtech žalobce finanční operace, od července 2019 přestalo být z bankovních účtů hrazeno nájemné a energie. Při místním šetření na adrese sídla žalobce bylo zjištěno, že se zde nachází byt manželky jednatele žalobce, v němž žalobce svou ekonomickou činnost fakticky nevykonává. Žalobce evidoval ke své ekonomické činnosti provozovnu na adrese Petřvald 107, která se zde již nenachází. Jednatel žalobce dne 26. 2. 2020 do protokolu uvedl, že po doprodání zásob žalobce ukončí ekonomickou činnost, s dodavateli již téměř nespolečupracuje, nenakupuje od nich, ani nemá žádné zaměstnance. Proto také došlo k přesunu provozovny včetně zásob na adresu rodinného domu jednatele žalobce. Jednatel žalobce uvedl, že se nyní soustřeďuje na ekonomickou činnost v obchodní společnosti MISERON DEX s. r. o. (dále jen „MISERON DEX“), v níž je jediným jednatelem a společníkem. Tato společnost a zabývá výrobou ponožek. Z výkazu zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2018 správce daně zjistil, že žalobce ani v době, kdy k ekonomické činnosti disponoval personálním zázemím, nevygeneroval žádný zisk, naopak skončil ve ztrátě 1 383 000 Kč navzdory obrátu a tržbám v řádu milionů Kč. Správce daně zjistil, že objem i plnění se začaly u žalobce propadat od roku 2017, kdy byla zahájena daňová kontrola, a v roce 2019 žalobce vykazoval podprůměrné či zcela neměřitelné hodnoty výkonnosti a rentability. Nezanedbatelná část tržeb žalobce byla tvořena také tržbami souvisejícími s plněními, která byla součástí podvodného jednání. Zadluženost žalobce ke dni 31. 1. 2018 činila hodnotu 74 %. Dle výpisu z katastru nemovitostí žalobce nevlastní žádnou nemovitou věc. Podle výpisu z databáze evidence vozidel žalobce vlastní jedno motorové vozidlo Škoda SuperB Kombi, jehož hodnota byla odhadnuta na cca 200 678 Kč interním záznamem správce daně. Jiný dlouhodobý hmotný majetek žalobce zjištěn nebyl. Dle rozvahy ke dni 31. 12. 2018 žalobce vykazoval aktiva ve výši 4 235 tis. Kč, z toho 4 206 tis. Kč činí oběžná aktiva (pravděpodobně skladové zásoby, tj. mobilní telefony a příslušenství), která lze pro jejich proměnlivý charakter obtížně exekučně postihnout. Správce daně zjistil, že ke dni 26. 2. 2020 činily zásoby u žalobce 496 811 Kč, což je pouze

účetní hodnota, která nemusí odpovídat hodnotě reálné, když se může jednat o příslušenství k již neprodejným telefonům. Z výpisů ze zveřejněných bankovních účtů i z nezveřejněného bankovního účtu žalobce byly zjištěny nízké konečné zůstatky. Na základě těchto zjištění vyhodnotil správce daně existenci silného důvodu obavy o úhradu dosud nesplatné daně, a proto vydal zajišťovací příkaz, proti kterému podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

10. U ústního jednání před krajským soudem účastníci řízení setrvali na své dosavadní argumentaci.
11. Podle ust. § 167 odst. 1 daňového řádu, je-li důvodná obava, že daň, u které dosud neuplynula lhůta splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.
12. Při posouzení věci vycházel krajský soud primárně z rozsudku NSS ze dne 13. 8. 2020 č. j. 6 Afs 125/2020-38, publikovaného ve Sb. NSS pod č. 4065/2020, v němž NSS vyslovil, že: *„V odůvodnění zajišťovacího příkazu (§ 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu), který byl vydán až po rozhodnutí o stanovení daně, není třeba dovozovat přiměřenou pravděpodobnost, že daň bude v budoucnu v určité výši stanovena, a to ani tehdy, pokud rozhodnutí o stanovení daně dosud nenabylo právní moci“.*
13. Jak již bylo shora uvedeno, žalobci byla daň stanovena platebním výměrem ze dne 6. 9. 2019, který dosud nenabyl právní moci. Jde tedy o případ stanovené, ale dosud nesplatné daně. Na základě citovaného judikátu NSS se proto žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nebyl povinen zabývat otázkou pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, když ta již stanovena byla, byť rozhodnutím, které dosud nenabylo právní moci. Existence stanovené a dosud nesplatné daně je také skutečností limitující rozsah soudního přezkumu následně vydaného zajišťovacího příkazu. V intencích závěrů NSS dle shora citovaného judikátu se krajský soud nemůže zabývat důvodností žalobních bodů směřujících proti rozhodnutí o stanovení daně, neboť tato otázka není předmětem napadeného rozhodnutí. Daň byla žalobci stanovena jiným rozhodnutím správce daně, než je nyní přezkoumávané rozhodnutí ve věci zajišťovacího příkazu. Proti platebnímu výměru, jímž byla stanovena daň se žalobce odvolal a rozhodnutí žalovaného, jímž bylo jeho odvolání zamítnuto, je předmětem samostatné správní žaloby (věc vedená u krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 22/2021).
14. Na základě uvedeného se proto krajský soud v přezkumném řízení v nyní souzené věci zaměří výhradně na žalobní tvrzení vztahující se naplnění zákonné podmínky důvodné obavy o vymahatelnost daně ve smyslu ust. § 167 odst. 1 daňového řádu.
15. K prvnímu žalobnímu bodu krajský soud uvádí, že žalobní tvrzení zde vznesená jsou natolik neurčitá, že soudu nestanoví zákonem požadovaný rámec pro přezkum napadeného rozhodnutí. Soud tyto obecné námitky neshledal způsobilými soudního přezkumu (srov. přiměřeně rozsudek NSS sp. zn. 4 As 3/2008).
16. Také druhý žalobní bod je velmi nekonkrétní, neboť žalobce neuvádí, s kterými námitkami se žalovaný nevypořádal. Obsahem napadeného rozhodnutí má krajský soud za prokázané, že žalovaný se odvolacími námitkami podrobně zabýval a vypořádal je v bodech 22 – 31 napadeného rozhodnutí. V další části tohoto žalobního tvrzení žalobce rozporuje podstatu již klasifikovaného daňového podvodu, tj. napadá skutečnosti rozhodné

pro již dříve vydaný platební výměr na DPH, což jsou však námitky jdoucí mimo předmět nyní posuzovaného řízení, kterým je následně vydaný zajišťovací příkaz, a proto jsou v souzené věci irelevantní.

17. Také třetí žalobní bod považuje krajský soud za tvrzení překračující předmět daného řízení, neboť směřuje do skutkových okolností podvodu na DPH a objektivních okolností dokreslujících účast žalobce na podvodu, včetně tvrzeného zásahu do práva na spravedlivý proces. Žalovaný se se shodnými odvolacími námitkami, jakkoliv jdou mimo předmět napadeného rozhodnutí, vypořádal v bodech 25 – 28 napadeného rozhodnutí způsobem odpovídajícím tomu, že předmětem řízení je zajišťovací příkaz a nikoliv platební výměr. Krajský soud tento postup žalovaného v plném rozsahu aprobejuje a opětovně poukazuje na rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2020 č. j. 6 Afs 125/2020-38, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 4065/2020 (viz bod 12 tohoto rozsudku) a také na svou argumentaci v bodech 13 a 14 tohoto rozsudku.
18. V dalším žalobním tvrzení (žalobní bod 4) žalobce namítl nesplnění zákonné podmínky důvodných obav o nedobytnost daně. Žalobce namítl nepřiměřenost zajišťovacího příkazu, když cíle daní by bylo možno dosáhnout jinak, např. zřízením zástavního práva k movitým či nemovitým věcem. Rovněž závěr žalovaného o útlumu žalobcovy ekonomické činnosti označil žalobce za nepravdivý. Krajský soud neshledal důvodnost ani tohoto žalobního tvrzení, když má obsahem správních spisů za prokázané, že žalobce ekonomickou činnost utlumuje, jak vyplynulo z výpovědi jednatele žalobce ze dne 26. 2. 2020. Krajský soud se ztotožňuje s žalovaným, že žalobní tvrzení o neexistenci útlumu ekonomické činnosti žalobce je zcela nepodložené a v přímém rozporu s touto výpovědí jednatele žalobce v daňovém řízení. Jednatel žalobce přitom zcela konkrétně popsal, že ukončil spolupráci s dodavateli, zrušil provozovnu a jeho jediný jednatel se soustředí na ekonomickou činnost společnosti MISARON DEX. Jednatel žalobce rovněž výslovně uvedl, že po doprodeji zásob ukončí žalobce ekonomickou činnost. Závěry správce daně napadené žalobou proto nelze považovat za zkreslené nebo nepodložené (body 19 – 20 napadeného rozhodnutí). Žalobce žalobní tvrzení, jež vyznívá zcela opačně, nijak neosvědčil ani nepředestřel bližší vysvětlení, proto nelze, než je považovat za účelové.
19. Námitkou možnosti zřídit zástavní právo se žalovaný podrobně zabýval v bodě 21 napadeného rozhodnutí, kde dospěl k závěru, že dosud nesplatnou daň by nebylo možno zajistit zřízením zástavního práva k motorovému vozidlu, které je jediným movitým majetkem žalobce (žalobce nevlastní žádné nemovitosti), neboť jeho hodnota byla odhadnuta na částku 200 678 Kč (bod 18 napadeného rozhodnutí), zatímco dosud nesplatná daň činí 1 077 713 Kč. Žalovaný dále v této části napadeného rozhodnutí rozvedl důvody, pro které není možné, aby nesplatná daň byla uhrazena jinými prostředky žalobce, např. bankovním úvěrem, zbytkovými zásobami atd. Na základě shora uvedeného proto krajský soud považuje žalobní tvrzení obsažené v tomto žalobním bodě za zcela účelové a formálně vznesené, když nelze důvodně předpokládat, že žalobce nemá reálnou představu o svých ekonomických poměrech. Účelovosti tvrzení nasvědčuje i to, že se omezuje prakticky na jedinou větu, bližší argumentaci nepředkládá.
20. V pátém žalobním bodě žalobce opět vznesl námitky směřující proti platebnímu výměru, jímž mu byla dosud nepravomocně stanovena daň. Tyto námitky byly žalovaným v souladu s jejich charakterem vypořádány v bodech 22 – 27 napadeného rozhodnutí. Krajský soud se s tímto způsobem jejich vypořádání plně ztotožňuje, aprobejuje je a nesdílí názor žalobce, že je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné. K postupu

[Zadejte text.]

žalovaného krajský soud odkazuje na svou argumentaci v bodech 13, 14 a 17 tohoto rozsudku a nemá, co by k tomuto žalobnímu tvrzení více uvedl.

21. S ohledem na obsah žalobních bodů 6) a 7) nemohl krajský soud dospět k jinému závěru, že i tyto obsahově směřují proti platebnímu výměru, jímž byla žalobci stanovena dosud nesplatná daň. Žalobce se sice vyjadřuje poměrně neurčitě, ale vzhledem k tomu, že poukazuje na judikaturu týkající se přesunu důkazního břemene a namítá způsob hodnocení důkazů, lze se zcela důvodně domnívat, že jde o námitky proti stanovení daně, jež jdou mimo předmět tohoto řízení a soud se jimi proto z tohoto důvodu nezabýval, jak již výše opakovaně odůvodnil.
22. Na základě shora uvedeného krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému, jemuž vzniklo právo na náhradu nákladů řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly v tomto soudní řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava dne 24. 11. 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu